

При Вълка и при Мандьовъ ходиха демократи, земледѣлци, радикали.

— Ти, — казваше твърдо Иванъ Карамановъ, най-стария демократъ въ селото, — нѣма да трепкашъ отъ нищо... Като е да се боримъ срещу тоя смокъ Жанката — съ ввсъ сме, инѣкъ ще ни удуши, мамката му мръсна...

— Ние ходихме при Пържикозината, — съобщаваше нѣкакъ тържествено Гого Митинъ, земледѣлски съветникъ преди девети юний. — Слушай, рекохме му, ние сме те турили, ние ще те свалимъ, хубаво да го знаешъ... Събранието не разрешишъ ли, свърши и дружба, и сичко... Не стига дето осѣмъ години ни ядоха тия сговористки вълци — и вие ли сега, бе джанъмъ!... Тѣй му ракохме, нѣ, и Гената бѣше... Гѣката — мѣката, отъ околийското управление строга заповѣдъ, каже, кумуниско събрание не се разрешава... Ахааа! рекохме, значи, кога е противъ интереситъ на тия чакали — кумуниско е, тѣй ли? Хубаво, да сме на чисто...

— И Пържикозината стана куче... Ама сичко е отъ помощника, Пентата... Той нали е демократъ... Все шушу-мушу съ околийския началникъ...

— Треперятъ за заплатичкитѣ си, чункимъ не сж по закжсали и отъ насъ...

— Чакай, ще видиме утре...

Всички чакаха да видятъ, какво ще стане утре. Първото нѣщо, което направи впечатление и извика удивление, бѣха дветѣ сини стражарски униформи, които отседнаха отъ рано предъ общината. Малко следъ тѣхъ долетѣ и единъ старши стражаръ.

— Юрука! Юрука! Юрука! — започнаха да си приказватъ тревожно селянитѣ.